

Posudek oponenta na diplomovou práci

Markéty Janovské

Faktory ovlivňující velikost zoo populací u ještěrů, hadů, želv a krokodýlů: efekt stupně ohrožení, velikosti a atraktivity pro člověka

Katedra zoologie PřF UK Praha

Oddělení Ekologie a etologie

Školitelka: RNDr. Eva Landová Ph.D.

Konzultant: doc. RNDr. Daniel Frynta Ph.D

2015

Předložená práce o délce 76 stran (včetně 20 stránek použité literatury) a dalších 17 stran příloh vykazuje standardní členění a nelze jí v tomto vytknout žádnou formální chybu. Pohříchu lze najít do očí bijící anglicismus přímo v českém názvu („velikost zoo populací“), připomínající řečové obraty Čechoameričanů druhé generace („je to na Johnson řece“). Pokud už v našem bizarním minoritním jazyce diplomové práce píšeme, měli bychom přece jen dbát, aby nedělaly dojem neumělého překladu.

Práce sama dobře zapadá do formálního i ideového schématu prací řešených na oddělení svého vzniku a tématicky se kryje s odbornými zájmy školitelky i konzultanta, kteří mají vynikající věcný i metodický přehled o zpracovávané problematice a dovedou je zprostředkovat svým odchovancům, včetně aplikace statických metod, které však bohužel oponent díky své nedostatečné erudici v tomto úseku není schopen plně docenit.

Ocenit je ale třeba i angažovanost celé práce v problematice záchovných chovů *ex situ* u nejrůznějších druhů plazů, což je v naší civilizačně pokročilé době žel stále naléhavějším problémem. V posledku není zcela překvapivé, že u skvamátních plazů velikost a lidská estetická preference hrají značnou roli a objektivní míra ohrožení může vůči těmto faktorům za okolností ustupovat do pozadí. Možná zde není zcela nevhodné připomenout základní darwinovskou tezi o tom, že žádný druh nedělá dobrovolně nic nebo skoro nic pro druh jiný – to, že se cítíme jako ochránáři v „godlike position“ nemění nic na tom, že si k zachování a chovu v zajetí preferenčně vybíráme druhy, které saturují nějakou naši, třeba i málo vědomou, citovou či estetickou potřebu. Není na tom nic z principu špatného (není-li k něčemu žádný důvod rozumný, nějaký nerozumný jistě bude), jen bychom si toho měli být vědomi – záchovné chovy ohrožených parazitických roztočů či helmintů nemůže realisticky očekávat ani největší nadšenec.

Adeptka při vypracovávání svého spisu osvědčila neobyčejnou píli a systematičnost a je třeba zdůraznit, že práce, kterou si předsevzala, byla věru neobyčejně náročná a vyžadovala mimořádné nasazení. Domnívám se, že autorka těmto požadavkům dostala a předložila spis, kterému je obtížno vytknout nějakou závažnější chybu. Autorka by měla dostat čestnou

medaili za trpělivost, již měla zapotřebí v míře výrazně přesahující požadovaný rozsah této ctnosti při vzniku obvyklých diplomových prací. Také je asi upřílišněným přáním, aby ze zpracování podobně rozsáhlého souboru vyšel nějaký zcela překvapivý závěr typu úderu blesku z čistého nebe. Přesto, nebo právě proto navrhuji klasifikovat práci známkou výborně, protože jako podklad k získání titulu magistr (lat. *magister* je slovo analogické s českým mistr, i řemeslnický) je více než dostatečná. Přeji adeptce dostatek dalšího elánu pro publikaci jejích závěrů i do dalších zkoumání.

V Praze, 26.8.2015

Prof. RNDr. Stanislav Komárek, Dr.
Kat. filosofie a dějin přír. věd PřF UK
Viničná 7, Praha 2